

Stratené v sieti / Nazriet' za roh

(úryvok)

Autorka : D. Lutherová

Cestou z Levárov mlčali. Obloha mala temnú oceľovosivú farbu, len vzadu za nimi žiarili zvyšky oranžovej gule. Tá sa plynule a nezadržateľne vnárala do ťažkých oblakov, aby ustúpila noci.

Dáša premýšľala nad stretnutím s Dodiho mamou.

Stále mala pred očami, ako stará pani s námahou pootvorila viečka, keď sa k nej syn naklonil, a aký úsmev jej vyčaril na tvári letným bozkom. Bolo zvláštne nahliadnúť do Dodiho súkromia a vidieť ho ako syna.

Odrazu ju striaslo.

„Hovoria tomu honosne penzión, ale je to obyčajný starobinec, kolektívne vyčkávanie na smrť,“ pozrela na Dodiho, ktorý sa ešte stále tváril ako malý chlapec.

„Strašné, však? Ale už nemohla byť sama doma, nevedel som sa o ňu postarať. Bol som rád, keď mi to tu bratranec vybavil. Vždy som deprimovaný, keď sem prídem.“

Práve vošli do Malaciek, keď im z okraja cesty zamávala v ústrety žena.

„Vezmem ju, možno zmeškala autobus a o chvíľu bude tma.“ Začal brzdiť.

Dáša sa pokúsila niečo namietnuť, ale žena k nim už pribiehala. Vyzývavá, asi štyridsaťročná zmaľovaná tvár sa nastrčila do okna.

„Ďakujem, že ste mi zastavili. Nevzali by ste ma do Plaveckého Štvrťka? Zmeškala som autobus.“

„Tak poďte, aj keď sme chceli ísť po diaľnici,“ povedal Dodi celkom zbytočne, lebo žena nečakala na odpoveď, trepala sa už aj s taškami na zadné sedadlo.

Do auta s ňou vošla prenikavá sladká vôňa, zmiešaná s výrazným neidentifikovateľným smradom.

Žena, pohodlne usadená, ihneď spustila:

„Bola som zaniest' morčatá. Môj muž šiel s furmankou do Plzne, jazdí na tiráku. A váš manžel čo robí?“ otočila sa priateľsky na Dášu a žmurkla, „fešák, urastený...“

„Nie je môj manžel, je kolega, boli sme niečo vybaviť,“ odsekla, možno príliš odmerane, ordinérna vizáž ženy jej bola nepríjemná.

Spolucestujúca to vycítila, lebo svoju spoločenskú okamžite obmedzila na Dodiho.

„Dúfam, že vám nenasmradne zo mňa auto,“ nahla sa bradou dopredu, takmer sa dotýkla jeho ucha, „nastriekala som na seba skoro celý spray, tie tašky, čo v nich nosím morčatá, strašne smrdia.“

„Ále, čoby smrdeli...“ povedal Dodi.

Žena sa mu dotkla rukou ramena, „To vravíte len tak, lebo ste zdvorilý,“ s úsmevom mu pritom skúšala biceps.

Už celkom ignorovala prítomnosť Dáše.

„Teda svaly máte riadne, vy keď nejakú zmačknete, tá len jojká...“ vystrčila bradu dohora a nahlas sa rozchichotala. Dodi sa z rozpakov pokúsil zmeniť tému:
„A načo nosíte do Malaciek tie morčatá?“
„Na predaj, krmia nimi hady. Dobre zarobím, aj štyri stovky, a keď sa odveziem zadarmo, oplatí sa mi to. Mám ich plnú stodolu, môžete sa niekedy prísť pozrieť, nevyberám vstupné.“ Vlastný vtip ju pobavil. Ved' tá ho otvorene balí, pomyslela si Dáša a nenápadne si úkosom prezerala pofidérnu ženu. O chvíľu sme v Plaveckom Štvrtku, tam vypadne. Sústredila sa na cestu pred sebou. Spomínala, ako na ňu Dodiho mama vážne a skúmavo hľadela potom, čo ju predstavil:
„Priviedol som Dášu, moju priateľku, ved' vieš...“ Keď odišiel vypýtať vázu na kvety, stará pani unavene zavrela oči a s námahou zašepkala:
„Dodi je dobrý chlapec... nemal by sa ženit'. Boli by ste... nešťastná... zostaňte mu priateľkou, má vás rád... Bojím sa, aby nebol sám.“
Než sa vrátil, už len mlčali a tikot hodín zavesených na stene bol stále hlasnejší.
„Teraz doprava a kúsok rovno... tam, ten žltý dom. Už viete, kde bývam... ďakujem, som vaša dlžníčka,“ chovateľka sa mnohovýznamne škľabila a vyliezala z auta.
„Rado sa stalo,“ odpovedal ako sa patrí, ale odmietavým tónom.
„Nemusíte vždy jazdiť po diaľnici, niekedy sa zastavte...“
Len čo sa zabuchli dvere, vyštartoval.
„Nechutná ženská!“ precedil.
„To hovoríš poza chrbát o každej?“ pokúšala ho Dáša. Dodi sa nedal, odpovedal celkom vážne:
„O tebe nie... Čo povieš na mamu, smutné, však?“
„Nemýľ sa, stále vidí až za roh.“

Stratené v sieti / Duša nestarne (úryvok)

„To je ale blbec! Čo ti drbe?!“ kričal Igor na šoféra a obrátený k nemu si ťukal na čelo. Mladý drzý ksicht, ktorý sa tesne spoza neho zaradil do vedľajšieho pruhu, sa mu zaškľabil do tváre a otrčil proti nemu vztýčený prostredník.
„Nerev, tak som sa zľakla,“ zapišťala Magda, ktorá pozerala zamyslene pred seba.
„Ty si to nevidela? Však do mňa skoro nabúral, drzák zasraný!“ pokračoval nahlas Igor a výhražne metal očami blesky na šoféra vo vedľajšom aute.
„Prosila som ťa, aby si nebol vulgárny – aspoň predo mnou,“ napomenula ho a demonštratívne odvrátila tvár na opačnú stranu.
Čakali na zelenú. Mladý si rozpumpovaného geronta

ostentatívne nevšimal. Igor ešte chvíľu gánil, ale potom pochopil, na čo sa chystá. Sústredene pozrel na semafor a natúroval motor.

Padla zelená. Autá vyštartovali, chvíľu leteli hlava pri hlave ako dostihové kone, ale Igor sa začal hrdinsky drat' dopredu. Za križovatkou sa pruhy zlievali. Keď sa mu prvému podarilo špičkou auta dosiahnuť kritický bod a tým si vydobýť prednosť, odrazu spomalil.

„Už sa teším na dedinu, čo si to hovorila?“ povedal uvoľneným tónom a pozrel na ňu s márne utajovaným samol'úbym úsmevom. Nepredpokladal, že mu odpovie, hneď pokračoval:

„Dobre, že som sa rozhodol pre túto malú audinu, nenápadná, ale mašina. A treba vedieť aj jazdiť.“

Mrkol spokojne do spätného zrkadla, aby sa presvedčil, že je to on, kto udáva tempo celej kolóny a položil jej ruku majetnícky na stehno.

„Fajn, že už ideme z tej hnusnej Bratislavy.“

„Raz nás zabiješ,“ spamätávala sa Magda a z boku ho odcudzene pozorovala. Pripadal jej ako vyhecovaný boxer, čo ešte aj po zápase poskakuje v ringu. Odrazu periférne zahliadla postavu, zvraskla:

„Pozor! Človek!“

„Kde? Čo pozor?!“ zaburácalo v aute.

„Ten chodec na priechode!“ vyplašená upresňovala.

„Ty si sa už celkom zbláznila, však stál na chodníku!“ hulákal zlostne.

„Myslela som, že vstúpi na cestu a ty ho nezbadáš,“ vysvetľovala už zmierlivo, vedomá si svojej panickej reakcie.

„To tvoja hystéria nás raz zabije! Stokrát som ti povedal, že ja šoférujem a ty mi do toho nemôžeš kecať,“ soptil, až mu sliny prskali na sklo.

„A čo vtedy, keď si nevidel toho cyklistu?“ nezdržala sa, hoci si pred chvíľou predsavzala, že bude čušať. Nechcela, aby sa hneď na začiatku cesty celkom rozčúľil. Zlosti sa oddával stále vášnivejšie, akoby z nej mal pôžitok. Jeho popudlivosť občas s chuťou pokúšala, ale v aute to bolo nebezpečné.

„Neznášam to. Ak chceš, šoféruj ty,“ už sa pomaly upokojoval.

Potom by si len vystrájal. Nebudem ťa radšej dráždiť, opakovala si v duchu Magda.